

U toj smjeni nisam više vozio ni jednog putnika. Besciljno sam vozio, izgubljen u mislima. I ostatak toga dana, jedva da sam progovarao. Što bi bilo da je žena dobila nekog ljutog vozača, ili nekog tko je nestrpljiv da završi svoju smjenu? Što bi bilo da sam ja odbio vožnju, ili zatrubio jednom i onda se odvezao? Kad malo razmislim, mislim da je to najvažnije što sam napravio u svom životu. Osuđeni smo na to da mislimo da nam se životi vrte oko važnih trenutaka. Ali važni trenutci nas često uhvate nespremne — prekrasno zapakirani u ono što bi neki nazvali nevažnim.

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK - 7.30 + Tasković Milorad i Dragica

UTORAK - 7.30 + za duše u Čistilištu

SRIJEDA - 7.30 + na čast M. Božjoj - zahvala

ČETVRTAK - 7.30 + Majcen Gabrijel

PETAK - 7.30 + Mikulić Mirjana, Stjepan i Marija

SUBOTA - 17.00 - skupna sv. misa - popis na oglasnoj ploči

NEDJELJA – 33. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Skupnjak Stjepan god. Franjo i Agneza

11.00 + Mišak Ivica god.

ŽUPNE AKTIVNOSTI:

Župni vjeronauk: prvopričesnici – petak u 14.30, firmanici u 17.00

Dječji zbor – petak u 18.00; ministranti – subota u 10.00

ŽUPNA STATISTIKA za mjesec listopad 2011.

Kršteni: Kaja Vukalović (Marko i Valentina r. Špoljar)

Umrli: Ana Šmitlehner r. Vugrinec (r. 1931.), Terezija Punčec r. Govedić (r. 1939.), Marijan Foder (r. 1934.)

Vjenačni: Marko Vukalović i Valentina Špoljar, Martina Osredek i Kristijan Mlinarić, Lana Šilec i Tomislav Sekačić

Urednici: Marko Domiter, Sanja Vuščić; Odgovara: Josip Hadrović, žpk.
sutdeni, 2011. Široke Ledine 4, Trnovec, web: www.zupa-trnovec.hr
e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com, info@zupa-trnovec.hr

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina III.

broj 50 (154)

6. studenoga 2011.

32. NEDJELJA KROZ GODINU

Svjetiljka

Na životnom putu
i hodu do Tebe,
neka moja svjetiljka uvijek gori.
Neka mi pokazuje
smjer do Tebe, moga cilja,
neka me odvede
do radosti vječne!

Neka moja svjetiljka uvijek gori.

Neka joj nikada ne ponestane
ulja dobrih djela,

ulja ljubaznosti i prijaznosti,

ulja dobrote i praštanja,

ulja ljubavi i žrtve,

ulja nesebičnog darivanja
i prihvaćanja drugih...

Jer ako mi ponestane ulja,
moja svjetiljka neće gorjeti,

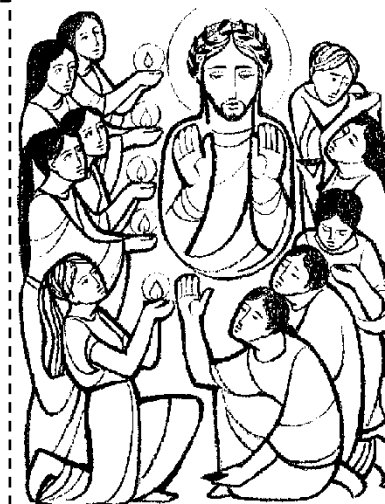
a ako svjetiljka ne gori,

bojim se da neću pronaći pravi put do Tebe;

da ću dugo lutati ili čak ono najgore -

da ću zauvijek ostati bez Tebe!

A to ne želim!

Popričesna molitva

Zahvaljujemo ti,
Gospodine,
za svete darove
po kojima smo primili
nebesku snagu.

Molimo te,
prožmi nas
svojim Duhom
da budemo
iskreni i postojani.

KUTAK ZA DUHOVNI TRENUTAK

Draga braćo i sestre!

Približavamo se završetku crkvene godine i liturgijska nam čitanja sve više govore o onostranosti, o vječnosti. U evanđelju ove nedjelje slušamo prisposobu o mudrim i ludim djevicama. Mudre djevice su bile budne i spremne na dolazak zaručnika, dok su lude pozaspale i nisu imale ulja u svojim svjetiljkama. I kad zaručnik dolazi mudre djevice ulaze u svadbenu dvoranu dok su lude zauvijek ostale vani.

To je jedna velika pouka i svima nama da ne budemo ludi, nego mudri i uvijek budni, odnosno pripravnici. Da budemo uvijek spremni za veliki trenutak susreta s Gospodinom. Nikakve životne brige i problemi, i nikakve ma kako važne stvari ne smiju zaokupiti naš život i našu dušu toliko da zaspimo i zaboravimo spremni čekati Gospodina – tj. konac ovozemaljskog i početak vječnog života.

Za svadbenu veselje treba uvijek biti spreman, treba s upaljenom svjetiljkom dočekati zaručnika, a mi se svi tako lako uspravamo i to uvijek u brizi za sporednim stvarima, a zaboravljamo na ono što je najvažnije. I Isus nas zato danas opominje: „Bdijte, jer ne znate dana ni časa!“ Budan treba biti svaki dan. Gospodin često dolazi iznenada, bez najave.

Upravo radi toga trebamo uvijek imati uza se svjetiljku i malo ulja; što će reći – život nam uvijek treba biti ispunjen dobrim djelima, kako ne bismo pred Gospodina došli praznih ruku i praznoga srca. Dobra djela su ulaznica za vječnu domovinu, za svadbenu dvoranu kraljevstva Božjega. Naša dobra djela, naše milosrđe su jedina ulaznica koju mi možemo imati i koja nam omogućava miran život, bez bojazni da ćemo biti iznenađeni.

Ovaj je život samo očekivanje drugoga, boljega života. Radi toga moramo sada biti budni i raditi – raditi mudro i to svaki dan, kako nam dani i godine ne bi prolazile uludo, kako ne bi proigrali šansu koja nam se svima daje. Ispunimo svoj život dobrim djelima, ispunimo svoj život ljubavlju prema Bogu i bratu čovjeku. Samo takav život je pravi kršćanski život. Ono čime se mudri kršćani razlikuju od svojih ludih suvremenika jest upravo ova kršćanska budnost i nastojanje da činimo drugima dobro – da svoj život ispunimo dobrim djelima. Stoga učinimo sve da bismo u svakom trenutku svojega života bili spremni poći ususret Gospodinu.

Josip Hadrović, župnik

PRIČA – Posljednja vožnja taksijem

Radio sam kako taksist prije dvadeset godina. Jednom, u sred noći, stigao sam na poziv u zgradu koja je bila posve u mraku, osim jednog svjetla s prozora u prizemlju. Pod ovakvim okolnostima, mnogi taksisti bi zatrubili samo jednom ili dvaput, pričekali minutu i onda se odvezli. Ali ja sam vidio previše siromašnih ljudi koji su ovisili o taksijima kao njihovom jedinom prijevoznom sredstvu. Ako u zraku ne bih namirisao opasnost, uvijek bih otišao do vrata. Putnik bi mogao biti netko kome je potrebna moja pomoć, razmišljao sam. Pa sam otišao do vrata i pokucao. „Samo trenutak“, rekao je krhki, stariji glas. Čuo sam da se nešto vuče po podu. Vrata su se otvorila nakon duge pauze. Ispred mene je stajala niska žena u osamdesetim. Nosila je haljinu s uzorkom i šeširić na koji je bio pričvršćen veo, kao netko iz filma iz 40-ih. Pored nje je bio mali najlonski kofer. Stan je izgledao kao da nitko u njemu nije živio godinama. Sav namještaj je bio prekriven plahtama. Nije bilo satova na zidovima, ni sitnica ili posuđa po pultu. U kutu je bila kartonska kutija puna fotografija i staklarije. „Hoćete li, molim Vas, odnijeti moju torbu do auta“, rekla je. Odnio sam kofer do taksija, a onda sam se vratio da pomognem ženi. Primila me je pod ruku i hodali smo polako prema rubu pločnika. Stalno mi je zahvaljivala za moju ljubaznost. „Ma, nema na čemu“, rekao sam joj. „Ja se samo pokušavam odnositi prema mojim putnicima kao što bih volio da se drugi odnose prema mojoj majci“. „Oh, Vi ste tako dobar dečko“, rekla je. Kad smo ušli u taksij, dala mi je adresu i onda me upitala: „Bismo li se mogli provesti kroz centar grada?“ „To nije najkraći put“, brzo sam joj odgovorio. „Nema veze“, rekla je. „Meni se ne žuri. Na putu sam za hospicij.“ Pogledao sam u retrovizor. Oči su joj svjetlucale. „Nemam više nikog od obitelji“, nastavila je. „Liječnici kažu da neću još dugo.“ Neprimjetno sam se nagnuo i isključio taksimetar. „Kojim putem biste željeli ići“, upitao sam. Vozili smo se po gradu sljedeća dva sata. Pokazala mi je zgradu gdje je nekad radila kao operator dizala. Provezli smo se kroz kvart gdje su ona i njen muž živjeli kao mladenci. Molila me da se zaustavim ispred jednog skladišta za namještaj koje je nekad bilo plesni salon u koji je odlazila kao djevojčica. Ponekad bi me zatražila da usporim ispred neke zgrade ili ugla, i sjedila je zureći u tamu, ne govoreći ništa. Kad se prva zraka sunca počela pojavljivati na horizontu, iznenada je rekla: „Umorna sam. Krenimo sada.“ U tišini smo se vozili do adrese koju mi je dala. To je bila niska zgrada, poput doma za rekonvalescente, s kolnim prilazom koji je prolazio ispod trijema. Dva teklića su prišla taksiju čim smo se zaustavili. Puni obzira i pažnje, pratili su svaki njen pokret. Mora da su je očekivali. Otvorio sam prtljažnik i odnio mali kofer do vrata. Žena je već sjedila u invalidskim kolicima. „Koliko Vam dugujem“, upitala je, otvarajući torbicu. „Ništa“, odgovorio sam. „Od nečeg morate živjeti“, odgovorila mi je. „Ima i drugih putnika.“ Skoro bez razmišljanja, nagnuo sam se i zagrlio sam je. Čvrsto se držala za mene. „Pružili ste staroj ženi jedan trenutak sreće“, rekla je. „Hvala Vam.“ Stisnuo sam joj ruku i odšetao u maglovito jutarnje svjetlo. Iza mene, vrata su se zatvorila. To je bio zvuk svršetka života. *(nastavak na posljednjoj stranici)*